

rajz

mese

átok

ragyogás

faág

KÉT ÉS FÉLPERCESEK

500 szavas szilánkok

Két és félpercesek

A PISZKE írócsoport szilánkjai

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy letöltötted könyvünket.

Húsz rövid írást gyűjtöttünk össze, mindegyikük egy játékos kihívásra készült: ötszáz szóba kellett belefoglalni a következő szavakat:

átok – mese – ragyogás – faág – rajz

Nagy lelkesedéssel vetettük bele magunkat az írásba, és az eredmény láttán úgy gondoltuk, ezek a kis szilánkok túl jók ahhoz, hogy csak mi olvassuk őket. Szeretnénk őket neked is megmutatni.

Mindegyik írás elég egy rövid sorbanállásra, vagy arra a kis időre, két metrómegálló között.

Reméljük, neked is annyi örömet okoznak majd, mint amennyit nekünk!

Jó szórakozást!

A PISZKE csoport írói

Tartalomjegyzék

Megyeri Judit: **Lecke**

Epstein Ágnes: **Lesen**

Gonda Adrienn: **Dunáról fúj a szél**

Katherine Poll: **Macska**

Kazó-Horváth Dóra: **Levi**

Sylvia A: **Fehér és fekete**

Schmöltz Margit: **Arkánum**

Monos Anett: **Mese**

Patkány: **Az ember a jég hátán is megél, de a vízben elsüllyed**

Lex H. Caulfield: **Örökkévalók**

Harsányi Csenge: **Az öreg bányató**

Láng Annie: **Ezért nincsen instám**

Schmidt Livia: **Kiragadott pillanat**

Tia Marsh: **Molok**

Sam Willberry: **Apu**

Büksi Zsuzsanna: **Halálsillag**

Somlai Judit: **Játszótársak**

Betty Forester: **Boszorkányper**

Szabolcsi Tímea: **Kísértet**

Khim Standard: **Gyakorikerdesek**

Megyeri Judit
Lecke

A Blackford Hill mellett hagytuk az autót, majd elindultunk a keskeny ösvényen.

A lámpák ragyogásán túl az erdő beleveszett a sötét ködbe. Úgy éreztem, átok ül mindenen; undok, fekete ragacsként lepi be a csupasz faágakat, a csenevész bokrokat, és a földet borító száraz leveleket.

Viszketni kezdett a bőröm, vissza akartam rohanni a kocsinhoz. De basszus, nem lehetek ilyen rohadtul gyáva! Próbáltam mélyet lélegezni, ám mintha a tüdőm is megtelt volna a sűrű ragaccsal, ami az erdőt borította.

A szemem sarkából Huntert figyeltem. Ő bezzeg ugyanolyan szenvtelen volt, mint mindig. Beleszívott a cigijébe, láttam, ahogy az állkapcsa megfeszül, majd ellazul, amikor kifújja a füstöt.

– Erről nem írhatasz semmit az újságba – szólalt meg váratlanul.

Megtorpantam, és hirtelen el sem hittem, hogy komolyan gondolja.

– Nem fogok olyan infót kiadni, ami akadályozza a nyomozást.

– Semmilyen infót nem fogsz kiadni!

Dühösen fújttattam, aztán hadarni kezdtem, azt se nagyon tudtam, mit. Mint mindig, amikor ideges vagyok.

– Nagyon remélem, hogy nem hazudsz! – dörrent rám Hunter.

– Tudom, tudom, lecsuksz a nyomozás akadályoztatása miatt. Inkább menjünk! – mormoltam. Az orromba bekúszott a Lucky Strike kesernyés szaga, zavarba ejtő emlékeket idézve.

Magamon éreztem Hunter pillantását, ahogy tovább-indultam az ösvényen. Hátamon a vastag kabát ellenére végigfutott a borzongás, és eszembe jutott az a nem is olyan régi pillanat, amikor Hunter ennél jóval közelebből nézett.

Még akkor is ez járt a fejemben, amikor kiértünk a fák közül. Kőd kavargott körülöttünk, de végre újra tudtam lélegezni. Mélyen beszívtam a friss, éjszakai levegőt, ami nyomban bennem is rekedt.

A fák most már nem takarták el a két, hatalmas fény-pontot. Hiába tudtam, hogy reflektorok, képtelen voltam kiverni a fejből a gondolatot, hogy olyanok, mint a mesében a gonosz óriás mindent látó tekintete.

Hunter a fény felé biccentett.

– Arra megyünk.

Görcsbe rándult a gyomrom. Bár tudtam, miért jövünk, a látvány mégis megdermesztett. A reflektorok egy ormótlan, fekete nejlonnal letakart kupacot világítottak meg, körülötte rendőrök nyüzsögtek. Hirtelen moccani sem bírtam.

– Gyere már! – mordult rám újra Hunter. – Te akartál annyira jönni, most meg beijedsz?

Persze provokált, mint mindig, és ez most is segített.

– Nem ijedtem be! – sziszegtem, aztán a fekete zsák felé trappoltam.

Nem bírtam levenni róla a tekintetemet. Egy szót sem fogtam fel Hunter és a zsák mellett térdeplő férfi beszélgetéséből, csak annyi jött le, hogy valamin vitakoznak. Hunter megemelte a hangját, mire a másik pasas vonakodva a cipzárhoz nyúlt, és lehúzta.

Sikoltani akartam, amikor fellebbentette az anyagot. El akartam rohanni, de lefagytam, csak bámultam az iszonyú masszát, a bőrdarabokat, az inakat, a csontokat.

Az egyik fül maradt csak épen, benne fülbevaló. A csupasz mellkason egy késsel vésett rajz. Pentagram.

Beszívtam a levegőt, hogy végre sikítsak, de állott, édeskés bűz töltötte be az orromat.

– Édes istenem! – szakadt ki belőlem, aztán kitántorogtam a fényről, és térdre estem.

Hosszan rókáztam, közben a hűvös, téli szél az arcomra szárította a könnyeket. A rohadt életbe, ez már nem játék, nem egy izgalmas riport az újságba! Hunter azért hozott ide, hogy megleckéztessen, döbbentem rá. De ő még nem tudta, amit én már igen.

Az a virágmintás fülbevaló...

Tudtam, kié. És ettől újra öklendeznem kellett.

Epstein Ágnes Lesen

A lábát lóbázva ült a faágon, szívdobogva fülelt. Ha fű zizzent, rögtön odakapta a fejét. Már harmadik napja, hogy az őszi hideg ellenére felmászott ide reggelente, és uzsonnával megpakolva várta, hátha felbukkan egy *azok* közül.

Az rendben van, hogy átok ült az erdőn, elvégre ezt a vak is láthatja, de nem akart hinni ebben az egészben. Amikor kicsi volt, a szülei mutattak neki rajzokat a lényekről, halotta a meséket is, de soha senki nem említette, hogy mindez igaz lenne.

Az erdő szokásos zajain kívül nem hallott mást, nem történt semmi szokatlan. Nyilvánvalóvá vált, hogy a többiek csak ugratták, rájátszottak a kíváncsiságára, így vették rá, hogy több időt töltsön idekinn.

Zörgött az avar. Biztosra vette, hogy egy újabb vad-disznó kutat makk után, míg meg nem hallotta a különös gurgulázó hangot.

Óvatosan félrehajtott egy ágat, ami eltakarta a kilátást. Először nem látta tisztán, mi mozog odalenn, mert elvakította a késő délutáni ragyogás. A nap élénksárgára és lángvörösre festette a környéket, kivéve azt a mozgó alakot, aki az avarban bukdácsolt. Talán makkot keresett ő is. Rózsaszín szalagok lógtak fekete hajából, csillámlott a ruhája. Sokkal kisebb volt, mint amire számított. A lény közelebb ért, megtámaszkodott a fa törzsében, és felnézett.

Arca sima volt, mint a gomba kalapja, piciny orra piros, szája nagyon kicsi. Nevetségesnek tűnt az ötlet, hogy veszélyt jelenthetne rájuk. Ha hegyesek is a fogai, sosem haraphatna elég nagyot.

– Milli! Milliiii! – Harsant fel egy hang arról, ahonnan a rózsaszínbe öltözött lény jött. – Milli, abrata a szivabona! – mondta az újonnan érkezett. Rémisztően magas volt, akár egy ötéves szilfacsemete.

A lomb már megritkult, de még elég sűrű volt ahhoz, hogy Szimi elrejtőzzön. Már nem kalimpált a lábával. Megrettenve kuporodott egy felsőbb ágra, szárnya megállíthatatlanul remegett, csak úgy szórta a tündérport. A szíve majd kiugrott a helyéből. Tehát mégis igaz. Léteznek az emberek.

Gonda Adrienn **Dunáról fúj a szél**

A naplementét megnézni sétált le a Duna-partra. Az első igazán hideg őszi nap hazakergette az egész nyáron arra korzózó embereket, végre egyedül élvezhette a szelet az arcán és a hajában. Hetek óta vágyott már erre, a vízszagú magányra a város közepén.

A közeli hídról leáramló forgalom tompa zaját egy játszótéri hinta fémláncának nyikorgása törte meg.

Évek óta nem hintázott már. Elfordult a víztől, a játszótér felé indult. Egyetlen gyereket látott csak: az ötéves forma kisfiú koszos kabátban, lyukas sapkában, valamikor talán fehér sportcipőben guggolt a homokozóban, és egy vékony faággal rajzolgatott. Ahogy közelebb ért hozzá, hallotta, hogy dudorászik. Azonnal felismerte a népdalt:

Hej, Dunáról fúj a szél, Szegény embert mindig ér...

A dal ritmusára mozgott a gyerek kezében a faág fel-alá a homokban, vonalakat húzott egymás mellé, valami furcsa absztrakt alakzatban.

Rá se mert nézni, amikor elsétált mellette. Egy ekkora gyerekhez minden bizonnyal szülő is tartozik, aki nem venné jó néven, hogy egy idegen férfi megszólítja a kisfiát.

Nem is értette, miért ment a játszótérre. Talán bele sem fér már a hintába, tizenkét évesen ült be egybe utoljára, tizenhat volt, amikor az unokaöccsét hintáztatta, huszonhárom, amikor azt a szőke lányt a tánciskolából, akinek a nevét is elfelejtette már.

A lánc a combjának nyomódott, ahogy leereszkedett az ülőkére. A homok felporzott a bakancsa alatt. A lába úgy mozdult, mintha sosem csinált volna mást. Előre-hátra;

a kisfiú dudorászásának ütemére lökte magát a hintán. Volt valami hipnotikus a mozdulatokban. Régen is annyira szeretett hintázni...

Észre sem vette a gyerek anyját, amíg veszekedni nem kezdett. Felriadt a gondolataiból, azt hitte, őt szidja, csak aztán jutottak el a szavak is az agyáig.

– Gyere mán, te átok, te! Meddig várjak még rád?! Ha nem jössz azonnal, nem nézel ma mesét! – kiabálta nő.

A kisfiú felállt, leporolta a nadrágját, és eldobta a faágat. Egy pillanatra találkozott a tekintetük, a gyerek szája mosolyra húzódott. Ő önkéntelenül visszamosolygott rá.

A kisfiú búcsúzóul sután odaintett neki, és már szaladt is. Nem intett vissza, csak a tekintetével követte, ahogy a gyerek az anyja kezébe csúsztatja az övét, és együtt elmennek.

A hintáról nézve az absztrakt vonalak már nem is rajzot alkottak.

MENJ!

Ez állt a homokban, görbe, gyerekes betűkkel.

– Hová? – suttogta maga elé, pedig tudta a választ.

A hideg a dzsekije alá férközött, ő felállt, hogy átmozgassa magát. Lassan ideje hazamennie.

Először mégis a víz felé indult. A naplementéről lemaradt ugyan, de a telihold kárpótolta. Fénye visszatükröződött a lassú hullámokról, a ragyogás megnyugtatta. Olyan könnyűnek érezte magát, mint már évek óta soha.

Öt lépés a partig. Hét, és a bakancsába jéghideg víz tolult. Tíznél már térdig járt a Dunában, reszketve, de elszántan haladt befelé. Tizenháromnál összezsaptak a feje felett a hullámok. Többet már nem kellett lépnie.

Az üres játszótéren a hintalánc vontatottan továbbnyikorogta a dallamot a feltámadó szélben.

*Hej, Dunáról fúj a szél, Szegény embert mindig ér,
Dunáról fúj a szél.*

Ha Dunáról nem fújna...

Katherine Poll
Macska

– Zavard ki ezt az átok macskát az udvarra, mert agyon-csapom!

– Ne beszélj így róla!

Az asszony letette a húsklopfolót, és hátranézett.

– Játsszon kinn az udvaron, a faágon élesítse a körmét, ne a szekrény oldalán – mondta.

A gyerekek lebiggyedt a szája.

– Kinn elüti egy autó. Mint Micit.

Kinőtt nadrágjában és keskeny vállával, kusza hajával olyan kis szánalmas volt. Az asszonynak eszébe jutott a nap, amikor hozzájuk került. Azóta hízott kicsit, meg a színe is jobb lett, de továbbra is úgy festett, mint a kis gyufaárus lány az Andersen-mesében, amit tegnap este olvasott nekik. Az asszony sóhajtott, és visszafordult a húshoz.

– Ez csak egy szaros macska. Miért vagy úgy oda érte?

– Az én macskám.

– Itt nincs olyan, hogy az enyém, vagy a tiéd. Minden mindenkié, egyenlően osztozunk. Megbeszéltük, hogy a ruhák és a személyes tárgyak kivételével minden közös. A macska is – magyarázta az asszony.

A gyerek hallgatott, de nem mozdult, hogy kimenjen a többiekhez.

Az asszony megint ránézett. Behúzott nyakkal posztolt az ajtóban, nem messze tőle, a széken a macska felemelt lábbal nyalogatta a fenekét.

– Miért akarod, hogy a tiéd legyen? – kérdezte az asszony.

A gyerek arcán megjelent egy óvatos mosoly.

– Holnapra kell egy rajz valakiről, aki fontos nekünk.

Az asszony nyitotta száját, hogy elmagyarázza, a macska nem valaki, de inkább becsukta. Ennek az egynek tényleg senkije nincs, még részeges apja, anyja se, akire gondolhat, inkubátoros. Mint a macska.

– Rendben. Legyen a tiéd. A te személyes tárgyad. Lakhat a szobádban, de neked kell takarítanod az almot.

Kivilágosodott a konyha a ragyogástól, ami a gyerekből áradt.

– Oké – mondta vigyorogva, és fordult is sarkon, csattogott a szandálja a kövön, ahogy rohant ki az udvarra. Az asszony nevetve kiáltott utána.

– De minden nap ám, nem csak sátoros ünnepeken.

Ránézett a macskára, aki befejezte a nyalakodást, aludni látszott, még halkan dorombolt is.

– Az agyamra fognak menni – csóválta az asszony a fejét, és folytatta a hús klopfolását. Nyolc szelet kellett, hisz nyolcan voltak.

Kazó-Horváth Dóra

Levi

– Emília néni, Emília néni!

A gyerek megint a kabátja ujját rángatja. *Francba már! Egy perc nyugtom sem lehet?* Mélyet sóhajt, hangosan, hogy jelezze türelmetlenségét, és gúnyos horkantás szakad ki belőle. Haha, mint egy malac. Csinálhatna malacos szelfit, az nagyon adja, biztos akad hozzá fotósablon az iPhone-ján. Megenyhül egy kicsit.

– Tessék – fordul oda a fiúhoz. – Mit akarsz? Meséljek megint?

A gyerek izgatottan sertepertél körülötte, és fontoskodó arccal egy formátlan homokvárra mutat. Az amorf kupac mellett két vékony faág hever.

– Emília néni! Csinálok neked ajándékot!

Anyád a néni, gondolja, és az a szörnyű sejtése támad, hogy fennhangon kimondta.

– De hát nincs születnapom. – Mosolyogni próbál. – Emília névnap se most van. Miért kapok ajándékot?

– Mejt szomójú vagy. Aki szomójú, annak Levi ajándékot ad!

Való igaz, nagyon maga alatt van. Egy héttel ezelőtt elveszett Roxy, a kék hullámos papagáj. Nemrég-még-igaz szerelme, az a szemét Totya lepte meg a pelyhes fiókéval. Ennyi maradt Totya után: egy túlméretezett kapucnis pulcsi Eric Cartmannel az elején, a madár meg a tripper.

Roxy legalább jó fej.

– És te vagy a kedvenc pótmamim – fuvolázza a gyerek.

Na, ez új. Nem is olyan elviselhetetlen ez a kölyök.

– Jól van, töki! Majd szólsz, ha kész van – pillant a homokvárra, és feloldja a mobilját. Pinkre pingált, strasszos műkörme kopog a kijelzőn. Ideje csekkolni az Elveszett papagájok, talált papagájok csoport újabb bejegyzéseit. (Semmi.)

A gyerek önfeledten gereblyézi tovább a homokot. Milyen elmélyülten dolgozik, állapítja meg magában Emília.

A fiú most felveszi a nagyobbik ágacskát, és köröket ró vele a porba, aztán vonalakat húzgál.

– Emília néni! Jajzoltam cicát!

Sóhaj.

A gyerek ragyogó arccal áll a műve fölött, biztosan a dicséretet várja.

– Nagyon aranyos – pillant oda a szeme sarkából Emília. Nyitva a Facebookja, Totya van rajta valami csajjal. Öleli. A rohadék!

– Dézi cica. Átment jajta az autó. Vumm!

Mi?

Emília kis híján elejti a mobilját, olyan hirtelen fordul vissza. Kétség sem fér hozzá: az ott egy kezdetleges teherautó, mögötte az aránytalanul nagy Dézi, a munkaadója macskája. Körülötte rozsdás falevelek jelzik a kiömlött vért. Úristen, lehet, hogy az agyvelőt?

Emília gyomra ökölnyire szűkül.

– Te... te lerajzoltad a szétlapított fejű cicát? Mi a francért tennél ilyet? – Nem kéne csúnya szavakat használnia, de nyelve nem engedelmeskedik az akaratának. – Mi a bűdös lószarért csináltál ilyet? Levi...?

A fiú mosolya lehervad.

– Apa azt mondta, hogy megölöm a kujva macskát, ha még egyszer bepisil!

– De hát... nem gondolta komolyan! A felnőttek mondanak néha ilyeneket!

– Apa azt mondta, hogy megölöm a kujva macskát, ha még egyszer bepisil! – A fiú ezt már ordítja. – Ajándék! Levi megölte, apa öjül!

Ajándék.

Emíliát előnti a jeges veríték. Lecsúszik a padról, és ahogy térdre rogy, beletenyere az ágacskába, amelyet az előbb látott. Nem, nem egy van, hanem kettő, a rövidebb a hosszabbikon átvetve, jézusom, ez egészen olyan, mint...

Durván beletúr a kupacba, műkörme alatt azonnal összegyűlik a piszok, de csak ás és ás tovább, próbálja feltartóztatni az emléket, az emléket arról a napról, amikor hagyta, hogy elragadják az indulatok, arról, amit azonnal megbánt, ahogy kimondta...

...te átkozott kis tollas rohadék, hogy fulladnál bele a hipoallergén kajádba...

Levente füle hallatára.

Karmos láb fordul ki a homok alól, a hozzá tartozó csöppnyi test csapzott és mocskos a rátapadt sártól, de kék. Kurvára kék.

Emília sikolya hosszan visszhangzik a kihalt játszótéren.

Sylvia A.
Fehér és fekete

Fertőtlenítő szaga csapja meg az orromat, ahogy belépek a bejáraton. Fehérek a csempék, fehérek a falak, fehér itt minden, még az ajtók is.

A torkomban dobog a szívem. Nagyokat lélegzem, nem lesz semmi gond, biztatom magamat. Felemelem a fejemet, és elindulok. Visszhangzik minden egyes lépésem az üresen tátongó folyosón.

Bekopogok az ajtón, amin már annyiszor átléptem az utóbbi időben. Megtorpanok, a gyomrom liftezni kezd, inamba száll a bátorságom. Legszívesebben visszafordulnék, de már résnyire nyitották. Észrevettek, túl késő, nincs újabb öt percem, hogy a tudatlanság homályában éljek.

– Kérem, asszonyom, fáradjon be! – Az ajtó teljesen kitárul, az orvosom áll előttem teljes valójában, pedig eddig minden alkalommal az asszisztense nyitott ajtót. – Foglaljon helyet! – Az asztal melletti székre mutat.

A köpenye is fehér, mi más lehetne? Még a klumpa is a lábán. Leülök. Hallgatok, ahogy ő is. A papírjaimba temetkezik, már egy egész dossziéval gyűlt össze egy év leforgása alatt. Egy év, ami olyan gyorsan elillant, hogy szinte észre se vettem.

Felemeli a tollat az asztalról, pár szót firkál az egyik papírra, és egy emberi testet ábrázoló rajzot vesz elő a fiókjából. Rám emeli barátságosan melegbarna tekintetét. Már nem kell mondania semmit, anélkül is tudom, mit akar elmagyarázni.

– Hogy érzi magát? – köszörüli meg a torkát.

– A körülményekhez képest jól! – Legalábbis fizikai értelemben, teszem hozzá magamban.

– Az jó, nagyon jó! – bólogat, de látom a szemében, tudja, hogy nem mondok igazat. – Megjöttek az eredmények... – Belevág a közepébe, nem kertel felesleges, udvariaskodó mondatokkal. Felém fordítja a képet, és a tollal fekete köröket kezd rajzolni a papírra. Összerándulok, érzem, ahogy a méhemet kaszabolja szét a tintával.

Nézem a száját, látom, ahogy lassan mozog, szavakat formál, de már nem hallom, mit mond.

Faág reccsenésére riadok. Nem emlékszem, hogyan hagytam el az épületet. Körbenézek, és rádöbbenek, hogy a rendelő melletti parkban ülök. Újabb fél óra telt el úgy az életemből, hogy semmire sem emlékszem. Ahogy nem emlékszem az egy éve történt autóbalesetemre sem, ahol elvesztettem az én kis anygalkámat.

Nézem a fák levelein átszűrődő nap ragyogását, hallom az utcai zajokat. Duda szól, felnevet egy kisgyermek.

Könnybe lábad a szemem, ahogy pár méterre tőlem egy két év körüli aranyászóke kisfiúra pillantok. Az anyukája ölében ül, aki mesét olvas neki egy színes könyvecskéből, ő pedig boldogan kacarászva hallgatja, miközben egy kiflit szorongat apró ujjacskáik között.

A szívemet mintha kifacsarták volna, annyira fáj. Fáj, hogy ezt az érzést már soha nem élhetem át újra. Nem érezhetem a kisbabám pihe-puha bőrét, ahogy hozzám simul. A szíve dobbanását, amikor a mellemhez vonom.

Megrázom a fejemet, hogy kitisztuljanak a gondolataim. Hogy felébredjek végre ebből a rémálomból. Vagy ez a valóság? Egy átok? Nem tudom eldönteni, csak azt tudom, hogy már sosem leszek ugyanaz, aki valaha voltam.

Schmöltz Margit **Arkánum**

A sűrű, dohszagú éjszakában denevér cikázott a fehérvári éjszakában. Szárnyhegye faágnak ütődött. Ahogy a Vármegye utcáról a Bástya közre fordult, sístergő hang riasztotta meg röptét.

Nem lehetett pontosan körülhatárolni, honnan is származik a zaj, talán az Esterházy-házból. Egy hatalmas asztalon különös rajz feküdt, retortákat, lombikokat ábrázolt, az aranycsinálás nélkülözhetetlen eszközeit. Esterházy Gábor gróf arcán a megszállottak ijesztő mosolya ragyogott, bár ez a ragyogás inkább fájdalmasnak, mint elragadtatottnak tűnt.

Mesélik, hogy a gróf majdnem megelézte az aranycsinálás titkát, kis híján megtalálta az arkánumot, de nem minden mese végződik boldogságosan. Egyesek szörnyű, szívszorító véget érnek.

Úgy esett, hogy a gróf egy öreg salétromfőző mester műhelyébe tévedt, hogy alkímista elegyeihez üveges fényű salétromport keverhessen.

Óvatosan lélegezte be a levegőben szitáló fehér port, mert valahol azt hallotta, csökkent a férfierőt. Az öreg mester helyett annak fiatal, gömbölyded asszonya lépett a műhelybe, aki azonnal bűbájos hatalmába vonta a grófot.

Esterházy Gábor attól kezdve a varázslóasszony nyomában járt, az alkímiával nem gondolt többet.

Akkor még nem tudhatta, hogy végzetét okozza a szerelem, amely attól fogva éjjeleit, nappalait betöltötte, feledtette vele szépséges feleségét, az aranycsinálást, de még önnön büszkeségét is.

Végül a gróf, aki az arkánumot kereste, a bűbajos szerelem miatt meghasonlott emberi méltóságával, egyetlen éjszaka alatt vénséges öregemberré aszott, mintha átok sújtaná, és halálát lelte.

Monos Anett **Mese**

– Láttad? – kiáltott fel diadalmasan Fecó. Kristóf felkapta a fejét öccse hangjára. Éppen azzal foglalatосkodott, hogy csúnya szavakat firkáljon a homokba a földút közepén.

– Mit? – kérdezett vissza unottan.

– A ragyogást! – lendítette meg a faágat Fecó. – Esküszöm, a pálcám az előbb felragyogott!

Kristóf nagyot sóhajtott, beletörölte maszatos arcát a kinyúlt pulcsija ujjába.

– Először is, az nem pálcá, csak egy bot. Biztosan a szemedbe süttött a nap, azért tűnt úgy, mintha csillogna.

– Tudom, mit láttam!

– Még mindig hiszel benne?

– Hiszek, mert igaz! – makacskodott tovább Fecó. Égnek meredő hajába belekapott a hirtelen feltámadt szél. – Olvas-tam a Harry Potterben!

Kristóf az ég felé fordította az arcát, úgy nevetett fel teli torokból. Fecó a homlokát ráncolta, a mellkasa előtt karba fonta a kezét.

– Az csak mese, pajtás. Már bánom, hogy kivettem neked a könyvtárból.

– Nem mese! – Fecónak lángba borult az arca. – Álmodtam róla!

– Álmodtál... – visszhangozta Kristóf. – Mint pisis korodban a Mikulásról?

– Szemét vagy! A Mikulás nem létezik.

– Ahogyan a te varázslóid meg boszorkányaid sem. – Kristóf felegyenesedett a földről. Nem porolta le a gatyáját, elfért a kosz a többi folt között a tréningnadrágon. – Be kéne

ezt fejezned! Nem vagy már kölyök, hogy minden kitalációban higgy.

Fecó elfordította a fejét, elszorult a torka. A fölé magasodó parasztházra pillantott, a megdőlt kéményre, a málló vakolatra, az ablakok melletti hézagokra és a telek határán hanyagul kihúzott dróthálóra.

– Nőj fel! – szólalt meg ismét Kristóf. A hangja szomorú beletörődéssel csengett. – Itt élünk – mutatott a házra –, nem pedig egy kastélyban, ahol mindenféle átkokat tanítanak.

Fecó olyan görcsösen markolta a faágat, hogy belefehéredtek az ujjai, aztán meglendítette a karját és messzire hajította a botot.

– Ünneprontó vagy!

Egy határozott mozdulattal hátat fordított a bátyjának, majd betrappolt a házba. Kristóf elhúzta a száját, a fejét csóválta, és visszatért a rajzhoz. Az elmélyült munka közben nem figyelt fel a feje fölött elsuhanó bagolyra, melynek lábán terjedelmes borítékot lengetett a gyenge szellő. A gazdáját vesztett bot halványkék színben felizzott a ház mellett húzódó gáztengerben.

Patkány

Az ember a jég hátán is megél, de a vízben elsüllyed

Isten hét nap haladékot adott Noénak, hogy megépítse a bárkáját. Úgy tűnik, imádja az öreg ezt a számot, mert az özönvízünk is hetedikén jött meg. Igaz, nem esett negyven napig, és a folyók sem öntöttek ki. Egyszer csak így ott volt. Hogy miért, az titok. Lehet, valaki elszívta az Úr kender-szakállát.

Ahogy felültem a háztetőn, amin eddig napoztam, minden olyan nyugodtnak tűnt. Egy család kucorgott nem messze egy ütött-kopott kenuban, mind horgásztak. Az apának és a fiának kezdett tisztességes rocker frizurája nőni, a csajok haja pedig már akkor is a derekukig ért, amikor először láttam őket.

Tőlük nem messze pókhasú, holtra fogyott néger kisfiú ringatózott egy jókora, kopott, farostlemez táblán. Hogy ő miképp került ide, az bizony jó kérdés, de elvolt, mint a befőtt. Bámulta a vizet, biztos csodálkozott rajta, hogy nem Chocapic-barna, mint náluk.

Az egyik villanykaró tetején unott tinédzserlány ült, egy vénasszony visítózott mellette. A banyának ide hallottam a szavait, pedig jó tizenöt-húsz méterre lehetett tőlem.

– Nem akarja átadni a helyét, kisasszony?! – károgtat éles hangon.

A kiscsaj megunva a rikoltozást, egyik tornacipőbe bújtatott lábával lenyomta a víz alá a banya fejét, és csak akkor hagyta abba, mikor az már nem bugyborékolott tovább.

Valaki megérintette a vállam. Jani volt az, a tető másik oldaláról.

– Jön a kenyér – bökött a közeledő motorcsónakra. – Amúgy meg kéne kérdezni a péket, honnan a faszból van még búza.

– Hagyd csak, nem hiszem, hogy tudni akarjuk – legyintettem, majd a kezében tartott könyvre böktem, amit csak most vettem észre. – Az ott a *Ragyogás*?

– Japp, első kiadás, csak valami fasz összerajzolta a belsejét.

Vállat vontam. Van ez így.

A pék kikötött, és kiosztotta a kenyereket. Egy csapat punk, egy szál faszban, futva érkezett, ők zsemlét kértek, és egy üveg fekete abszintot. Amikor először szaladtak el itt, sokat gondolkoztam, hogyan is képesek a vízen járni, de végül betudtam az olcsó alkohol hatásának.

A zsömléikre várva az egyikük kis híján elbukott egy úszó faágban.

– Ilyen csak a mesében van! – üvöltötte a gallyat rugdosva.

– Átok! Ez Isten átka! – harsant fel egy rekedt hang a háztető ellenkező oldaláról. – Jézus eljön, és a bűnteleneket magával viszi!

A pasas végre felbukkant egy választási táblákból eszkábált tutajon. A város polgármestere volt, láthatóan ellopta a papunk reverendáját, mert az feszült dagadt testén az öltönye helyett.

– Valaki üsse le! – nyögte Jani.

– Szavazzatok rá, és Noé is hozza a bárkát – morogtam csendesen.

Jókora csobbanás szakított ki a gondolataim közül. A polgármester a víz alatt fuldoklott, miközben Jézus, aki egy üveg fekete abszintot szorongatott, egyik lábával

odalent tartotta, akárcsak a tinédzserlány a vénasszonyt az imént.

– Gyermekeim – szólalt meg üdvözült mosollyal, miután a polgármester végre abbahagyta a kapálózást, és eltűnt a mélyben –, eljöttem.

Abban a pillanatban az egyik punk előtte termett és kitépte a kezéből a piát. Jézus azonnal le is süllyedt a polgármester után, csak egypár buborék és a töviskoronája maradt utána.

A punkok továbbshaladtak, péniszük lágyan lengedezett a hűvös szellőben.

Janira néztem, és keserűen elhúztam a számat. Ő csak a szemét forgatta, láthatóan ugyanarra gondolt, amire én is.

– Sanyi! – bömböltem oda a péknek. – Van még valami piád?

Lex H. Caulfield Örökkévalók

Vagy száz éve nem érezte ilyen meghittnek a közük ülő csendet. Mintha az óceán is másképp zúgott volna, és a hullámok élénkebben verték vissza a déli égbolt csillagjainak ragyogását. Pedig semmi különös nem történt azon a napon. Üres létezéssel töltött órákat tudtak maguk mögött, mindentől távol, önként vállalt száműzetésben.

– Új csillagok jelentek meg az égen – szólalt meg kedvese. Hangjába szokatlan érdeklődés vegyült. Még a Hold is valami megfoghatatlan ünnepélyességbe öltöztette fehér alakját. – Vajon az emberek még kutatják őket? Születnek új csillagképek?

A férfi lehajtotta a fejét, hogy elrejtse vigyorát. A kérdés olyannyira naiv és ártatlan volt, hogy szíve kalapálni kezdett a mellkasában, vére pedig kellemes melegséget árasztott szét testében, ami egyszerre töltötte meg erővel és gyengítette el végtagjait. Adott magának pár másodpercet, hogy megélje ezt a mesébe illő, rég tapasztalt pillanatot, majd az első eszébe ötlő gondolattal válaszolt.

– Megnézhetjük. Ha akarod, már holnap elindulhatunk – emelte meg hangját, és a horizontra emelte pillantását. – Felütjük a térképet, ha végeztünk itt. Kinézünk egy szimpatikus várost, és eltöltünk ott pár hetet, vagy hónapot.

– Csak úgy? – kérdezte a nő. Nehéz koroktól megfakult tekintetébe gyermeki fény vegyült.

– Csak úgy – bólintott. Próbálta tartani a szemkontaktust, de figyelme minduntalan párja bizonytalan mosolyára siklott. Biztosra vette, hogy még a csókja is más ízzel töltené meg száját. De nem merte megtenni. Félt, hogy a beteljesedés

megölné a pillanatot, és újra a tompító melankóliában találná magát.

Kedvese összevonta szemöldökét.

– Alig látsz ki a gondolataidból, szerelmem! – lehelte lány hangján. – Mi emészt ennyire?

Szerelmem... Minden nap hallotta, mégis váratlanul érte ez a megszólítás. Eddig a megszokás formálta, és a végtelenbe vesző mindennapok szürkévé fakították csengését. Ezzel a vibráló sóhajjal emberemlékezet óta nem találkozott.

Tekintete zavartan cikázott a szeretett arc különböző pontjaira. Kedvese hosszú haját könnyedén lengette a meleg szellő, pillantása szigorú és határozott, színtelen ajka teltebbnek tűnt, mint valaha. Sokszor belegondolt, milyen gyönyörű, méltóságteljes öreg hölgy válhatott volna belőle, és voltak napok, amikor szívesebben veszett volna el ennek az elképzelt, öreg hölgynek az üveges tekintetében.

– Érezted már úgy magadat, mintha egy hosszú rémálomból ébredtél volna fel? – kérdezte a férfi.

Kedvese ráfogott a mellette heverő faágra. Finom köröket rajzolt a homokba, és hosszú ideig nem felelt.

– Amióta alámerültem az óceánba megfulladni – mondta végül.

A férfi döbbsen eltátotta a száját.

– Ne nézz rám így, mert úgyse tudnálak itt hagyni! – sóhajtott a nő. – Megtanultam a leckét, és még meg is világosodtam a helyzetünkkel kapcsolatban.

– Mégpedig?

– A lecke: pocsek érzés, ha víz kerül a tüdődbe – nevetett. – Tényleg, ne próbáld ki! Viszont be kéne járnunk a világot, mert egy ideig itt fogunk még dekkolni.

A férfi is elvigyorodott, és kedvese fölé hajolt. Ajka puha, bőre selymes, érintése akár a frissítő zápor, ami

elmosta válláról az elmúlt évszázadok terheit. Pont erre volt szüksége. Elege lett a száműzetésből; szárnyalni akart, szabad pillanatokkal ajándékozni egymást, amik segítenek átvészelni ezt az őrjítő végtelenséget. Végre, ötszáz év után újra hálát érzett. Hálás volt, hogy nincs egyedül. Hálás volt, hogy valaki minden este a karjai közé fogja őt, és apró csókokkal próbálja elűzni a mindennapok apátiáját.

Így talán nem is akkora átok az örökkévalóság.

Harsányi Csenge Az öreg bányató

Az őszi hideg a csontomig hatolt, ahogy az erdei ösvényen bukdácsoltam előre. Újra a gyűrött rajzra néztem, majd a dzsekimet szorosabbra húzva megszaporoztam a lépteim. Milla firkálmánya szerint már nincs messze az öreg Dauður tó, jó lenne sötétedés előtt odaérni. Anya így is le fog cseszni, hogy sulí után nem mentem egyből haza, de nem volt mit tenni, ma én voltam a soros. Bele kellett nézнем a vízbe.

Helgi kezdte ezt a hülyeséget, amikor három hete azzal a mesével állított be az osztályba, hogy a bányató alatt egy régi pogány temető van, és persze átok ül a helyen. Állítólag a rossz szellemek azóta is a víztükör alatt keringenek, a legrosszabb félelmét mutatva bárkinek, aki a tó mélyére próbál nézni. *Na persze.*

Így kezdődött ez az örület, hogy mindenkinek el kell oda mennie, és belenézni. Hogy minek, azt csak az istenek tudják. Szerintem a legtöbben csalnak, el sem mernek jönni idáig, inkább hazudnak másnap reggel valamit. Azt legalábbis biztosan nem hiszem el, hogy Tyr egy rothadó arcú sellőt látott, és Runa is csak azért színlelhette a pánikrohamokat, hogy ne kelljen iskolába jönnie...

Gondolataimba merülve megbotlottam egy kőben, majd esés közben egy kiálló faág elszakította a kabátujjam. *Szuper, ezért is kapni fogok.* Mikor bosszankodva feltápáskodtam a sárból, egy tisztáson találtam magam, alig pár méterre a Dauðurtól. Észre sem vettem, hogy ilyen hamar ideértem; a lábaim szinte maguktól vezettek, még Milla térképe sem kellett.

Ahogy megpillantottam a tavat, furcsa érzés fogott el. Teljesen átlagosnak tűnt, a gyomrom mégis ökölnyire zsugorodott és borsódzott a hátam. Csak néztem a szürkén ringó

vizet, és hirtelen nem volt kedvem odamenni hozzá. Azért jöttem, hogy bebizonyítsam, ez mind kitaláció, de valamitől elbizonytalanodtam.

Ha esetleg igaz, mégis mit kellene látnom? Mitől félek én a legjobban? Hirtelen gondoltam mindenre és semmire, csak úgy cikáztak a kérdések a fejemben. *Egyedüllét? Halál? Szörnyek?* Fogalmam sem volt. Izzadt tenyerem a gatyámba töröltem, és tettem egy tétova lépést a part felé. A lábaim, mintha ólomból lettek volna, csak nehezen mozdultak a parancsra.

Vissza kellene fordulnom, hazudhatnám, hogy egy nagy pókot láttam!

Ugyan, és ki hinné ezt el?

Már csak fél méter volt hátra, mikor halk csobbanást hallottam. Ösztönösen visszaléptem; kiveret a víz, a szívem majd kiugrott a mellkasomból. Nyugtalan kacaj hagyta el a számát, mikor egy békát láttam a felszínre úszni. *Tessék, a Daudur nagy szelleme egy kövér varangy! Mégis mitől félek én ennyire?*

Mély lélegzetet vettem, és fogcsikorgatva a víz mellé térdeltem. Az iszapban átázott a nadrágom, és még jobban átjárt a hideg. Idegesen kisöpörtem pár kósza tincset a szememből, de nem mertem még lenézni. Lelki szemeim előtt lepergett ezerféle rémkép és borzalom, amit láthattam volna, de egyik sem rázott meg igazán.

Végül erőt vettem magamon, és tenyeremmel a térdemen megtámaszkodva óvatosan a víz fölé hajoltam. Ereimben megfagyott a vér, lélegzetem bennakadt. Valami földöntúli ragyogásra számítottam, de nem láttam semmit, csak önmagam.

Láng Annie **Ezért nincsen instám**

Röviden: a családi átok miatt.

Hosszabb verzió: tudjátok, van ez a dolog a vámpírokkal, hogy nem igazán vagyunk kompatibilisek a fénnel vagy a fénnel működő dolgokkal, például a tükörrel, fényképezőgéppel, kamerával, ilyesmi. Azt persze csinálhatnám, hogy megkérem valamelyik rokonomat, hogy készítsen rólam egy portrét, de a rajzokról köztudott, hogy nem mennek olyan nagyot az instán, mint a szelfik, szóval esélyem sem lenne. Tiszta kitolás.

Aztán arra is gondoltam, hogy megdelejezek valami kis wannabe-grafikust, hogy modellezzen le 3D-ben, fotorealisztikus stílusban, de aztán apám felhomályosított, hogy az csak mese, a vámpírok nem is tudnak delejezni. Pontosabban a mi klánunk nem tud, mert állítólag van egy olyan klán, asszem a Malkaviták, akik igen, de velük meg rosszban vagyunk, és egyébként is elég körülményes lenne átvenni a képességeiket. Ahhoz el kéne ejtenünk egy szűz vámpírt, de ez nekem túl sok macerának tűnik, mondjuk lehet, hogy végül így alakul. Apám úgyis szereti levadászgatni a n00bokat, akik még az Alkonyaton szocializálódtak, és azt hiszik, hogy hűdemenő dolog éjszaka alkoholistá kislányokra vadászni a Bulinegyedben, és leszopatni vele a csillámporos vámpírfaszukat. És hát gondolhatjátok, hogy ezek amúgy mind szüzek – mert hát emberrel nem számít –, pont azért mennek emberlányokra, mert egy igazi vámpír sem nyúlna hozzájuk. Igazából nem lenne nagy dolog, ha apám egyszer engem is magával vinne vadászni. Akkor már csak egy karó kéne, de nem feltétlenül azok az antik

darabok, amiket a vámpírvadász készletekben látni. Egy kihegyezett faág is megteszi, és ezt át kéne döfni a kétszer halott szívükön, és az alvadt vérükkel bekenni ott, ahol azt akarom, hogy látszódjak a kamerában. Képzeljétek el, mi lenne akkor! Nem dicsekvésből mondom, de a legenda azon része, hogy eszméletlenül szépek vagyunk, na, az nem mese. Szerintem másodpercek alatt influensza lennék, ragyogás, csillogás, groupie-k, terméktesztek, sminktippek, paid partnership, aztán alkohol, kokain (előbb meg kéne etetnem az egyik donorommal, és az ő vérét meginni, de így is működik, már próbáltam), elvonó, aztán nagy visszatérés...

Ja, szóval ez is egy lehetőség.

Addig viszont marad nekem a tumblr, ahol nem zaklatnak, ha nem teszel ki szelfit, mert abból a premisszából indulnak ki, hogy itt eleve mindenki ronda (ezért van itt, nem pedig instán).

NYILVÁN AKI A KÖVETŐM, AZ KIVÉTEL!

Schmidt Livia
Kiragadott pillanat

Anna keze után nyúltam, de elrántotta, és értetlenül nézett rám.

– Csak hallgass meg! – hasított a hangom a vibráló feszültségbe. A fülemben lüktetett a vér. Anna arcát fürkészttem, láthatóan meglepődött, én pedig nagyot nyeltem, ahogy a szavakat kerestem.

Közelebb léptem hozzá, mire ő hátrálni kezdett, egészen addig, amíg egy lámpaoszlopnak nem ütközött. Olyan közel mentem hozzá, hogy a bőrömet égette forró lehelete, a szívem pedig majd kiugrott a mellkasomból.

– Te megőrültél! – csattant fel. Szinte felnyársalt a tekintetével. – Hogy mondhatsz ilyet? – A hangja élesen csengett, és szabadulást keresve oldalra pillantott. Az utcai lámpa narancssárga fénykörbe vont minket.

Hosszan néztem őt. Azon gondolkoztam, miért nem fogtam be a szám.

– Tudtam, hogy meg fogsz haragudni – bukott ki belőlem, mire Anna egyenes vonallá préselte a száját.

– Én ezt nem akarom – jelentette ki, de képtelen volt a szemembe nézni.

– Helyes, tagadd csak le magad előtt is a nyilvánvalót! – Most már én is felemeltem a hangom.

– Dávid! – ordított rám, amitől úgy tántorodtam hátra, mintha megütött volna. Anna nem mozdult, csak a nedves járdára hullt sárga leveleket nézte.

– Az a múltkori rajz a jegyzeteidben... – itt elhallgattam néhány pillanatra. – Azt én rajzoltam – vallottam be, de ő még most sem nézett fel, csak az egyik levelet piszkálta a

cipője orrával. – Meg a szívet is. – Ekkor rám emelte a tekintetét, amitől öklömnnyire zsugorodott a gyomrom.

Alig észrevehetően megcsóválta a fejét, és ellökte magát a lámpától. – Mondom, hogy megőrültél – ismételte, félig nevetve, miközben hátat fordítva elindult.

– Nem. Ez nem mese! – Visszanyeltem a torkomban levő gombócot, de még így is alig kaptam levegőt.

Ekkor Anna megállt. Néhány idegtépően hosszú pillanatig várt, mielőtt megfordult. – Igazad van, mert ez egy átok – köpte. Rettenetesen fájtak a szavai.

– Anna, ne csináld, kérek!

– Ha nem beszélnél hülyeségeket... – hagyta elveszni a gondolatot. – De úgy látszik elment az eszed.

– Nyár óta odavagyok érted.

Anna meredten állt. A pillanatot kihasználva közelebb léptem hozzá, és óvatosan megfogtam mindkét kezét. Az érintése apró szikrákat keltett életre bennem.

Felnézett rám. Sírt. Nagy levegőt vettem, lassan az arcához hajoltam, és lecsókoltam a könnyeit. Először el akart húzódni, de amikor szám az övét érintette, megállt a mozdulatban. Óvatosan csókoltam, amikor pedig viszonzta, elöntötte a lelkemet a ragyogás. A boldogság végighullámozott rajtam, kitöltötte minden pórusom. Miután szétváltunk, Annán is ezt a határtalan boldogságot láttam. Néhány pillanatig a szemembe nézett, majd szó nélkül elrohant.

Nem mentem utána, mert tudtam, most úgysem lenne értelme. Csak álltam a lámpafényben, figyeltem távolodó alakját, ahogy eltűnik a sötétségben. Felnéztem az égre, amit faágak szabdalnak szét és csak itt-ott látszottak a csillagok.

Amikor az albérlethez értem, Anna várt a ház előtt. Megtorpantam. Ő egy örökkévalóságnak tűnő idő után odajött,

és néhány pillanat tétovázás után a vállamnak döntötte a homlokát, én pedig szorosan magamhoz öleltem.

Tia Marsh **Molok**

Mind a négyen a tó partján álltak, egy Olga által porba karcolt pentagram rajz közepén, és arra vártak, hogy a lemenő nap eltűnjön a fák koronája mögött. Ádám idegesen piszkálta cipője orrával a lába előtt heverő apró faágat. Arra gondolt, hogy le fogják szidni, ha nem ér haza este kilencig. A nap végül csigalassúsággal leereszkedett.

– Olvasd! – harsant Olga hangja parancsolóan a csendbe.

Ádám keze kicsit remegett, amikor elővette a zsebéből a csíkos füzetből kitépett papírlapot, amin Gabi gyöngybetűivel ceruzás írás volt látható. A szürkületben nem látta jól, de már megtanulta kívülről.

Mielőtt olvasni kezdte, végignézett a többiekén. Hát elkezdődik! Most végre lesz valaki, aki segít, és Ákos végre eltűnik az életükből. Nem lesz több *“Ádám, lyukas a cipő a lábán!”* vagy *“Olga, akinek szaros az orra!”* Nem fognak Kristóf szemüvegén vagy Gabi farkastorkán röhögni.

– Molok, hozzád könyörgünk, jelenj meg előttünk, és segíts nekünk véghez vinni terveinket, elérni céljainkat és megharcolni a bosszúnkat!

Ádám kiabáló hangját elnyelte a feltámadó szél. Rémülten pillantott Olgára, aki biztatóan bólintott.

Mikor végzett, a szél még tovább erősödött. Kristóf riadtan szorította meg a mellette álló Gabi kezét. Ádám megjijedt, pedig úgy gondolta, végig tudja csinálni.

– Olvasd fel harmadszor is! – Olga mozdulatlanul állt a helyén. – Most nem hagyhatjuk abba, akkor ránk száll az átok!

Ádám tudta, hogy a lánynak igaza van. Megköszörülte a torkát, és próbálta kizárni a fejéből a szél zúgását, a lehullott falevelek kavargásának zizegését, a tó vizének hullámlását.

Mikor harmadszorra is a mondat végére ért, nem történt semmi, csak a szél fújt tovább. Vártak, körülöttük időközben teljesen leereszkedett a sötétség.

– Én mondtam, hogy az egész csak mese – sóhajtott a Kristóf és már indult volna, de Olga rákiáltott.

– Ne lépj ki a körből!

– És akkor itt fogunk állni ítéletnapig?

– Nem, de... lehet, Moloknak több időre van szüksége.

Ádám egyre biztosabb volt benne, hogy nem ér haza kilencre. De a legszörnyűbb az lesz, ha nem működött az átok, és holnap Ákosék tényleg megmutatják az egész sulinak a képeket!

A következő pillanatban olyan erős ragyogás világított az arcukba, hogy mind a négyen a szemük elé kapták a kezüket, és riadtan elléptek a helyükről.

– Mit kerestek itt sötétedés után? Ez magánterület! – kiabált az elemlámpás férfi.

Olga volt a leggyorsabb, egyből észbe kapott, és elüvöltötte magát.

– Futás!

Ádám Olga után vetődött, a többiek is követték a példáját. Negyedórával később a térdükre hajolva szuszogtak az erdő szélén.

– Szerintetek sikerült?

– Fogalmam sincs.

– Mennem kell – nyögte Ádám. Három perce volt, hogy hazaérjen, különben életbe lép az internetmegvonás. Futásnak eredt, pedig nagyon szúrt az oldala. Szerencsére csak az utca végéig kellett futnia, így mégis hazaért kilencre.

Másnap reggel gyomorgörcsrel és remegő térdekkrel indult iskolába. Kilenc perc séta, ennyit aggódott végig, míg meg nem látta a sulij ajtaja fölé, a zászlótartóba tűzött fekete zászlót. Ebben a pillanatban megérkeztek mellé a többiek is. Riadtan figyelték egymást, Ádám látta, hogy Olga már majdnem elmosolyodott, de ekkor megszólalt mögöttük egy hang.

– Mi van, nyomik, mit bámultok?

Sam Wilberry
Apu

A szavak – egy hónap csönd után – zakatolva moccannak meg a fejében, és kimásznak az odújukból. A fehér lap tetejét pillanatokon belül lendületes kézírás tölti be. Apunak ír. Apu tanult grafológiát. Apu most egészen biztosan megállapítaná, hogy van és mit érez. Utána forró csokoládéval lepné meg, letelepedne mellé az ágyra, mélyen zengő hangja elfeledtetné az ablakot kaparászó faág kellemetlen zörejét. Apu megrögzötten szerette a természettudományos filmeket, azt is tudta, hogy az északi-sarki jégsapka elolvadása mikorra várható. És még sok mindent elárult, ami kihullott Joe fejéből, és elkacsázott, akár egy tó felszínén a kavics, ami végül a mélybe süllyed.

Aput elvitte a ragyogás, írja a fiú. A halál szót szándékosan nem hajlandó papírra vetni. Minden reggel várja, hogy Apu ébressze, és minden tanítási nap végén a sulis parkolóját lesi, hátha felbukkan a fekete furgon. Talán ez is olyan, mint egy mese, győzködi magát. A végére biztosan minden jóra fordul, a gonosz meghal, az átok elillan, az eltűntek visszatérnek. Aztán elszégyelli magát, leírja Apunak, hogy Anyu is egyedül van, odakint a nappaliban, néha sír, néha csak bámul maga elé – és ezentúl az ő feladata, hogy megvigasztalja. Hiszen már tizenegy, nagyfiú, és a nagyfiúk sok mindent kibírnak! Megfogadja, hogy vigyáz Anyura és saját magára is. No meg persze rendszeresen beszámol Apunak, mert hiányzik neki. Majd szorgosan jegyzetel, ígéri, vesz egy füzetet is, Apu a zöld színt kedvelte, a bevásárlóközpontban biztosan talál ilyet. És ha már sokat írt, és egyszer neki is lesz családja, büszkén meséli majd, hogy az ő édes-

apja igazi harcos volt. A repülő, ami őt szállította, jobb helyre vitte, mint a világ, amiben élt. Az óceán, ahol Apu elaludt, azért olyan tiszta, mert a lelke tükörképe.

Büksi Zsuzsanna **Halálcsillag**

A faág göcsörtösen kanyargott a fehér takaróval fedett asztalon, mély barázdáit bársonyos, zöld moha fedte.

A tanárnő megengedte, hogy közelebbről is szemügyre vegyék. Gréta utoljára maradt, a többiek már mind visszatértek az állványaikhoz, amikor ő végighúzta ujját a vastag ágon. Korhadt, nedves illat kúszott az orrába, de ezt a váznon képtelen lesz visszaadni. Bár lenne mód rá, hogy ugyanúgy fessen, mint régen, de elvesztette a képességét, mióta Annabella belépett az életébe, és tönkrezúzta az álmait.

Gréta azóta csupán rajzolt. Vonalak álltak össze alakzatokká, árnyékot vetettek, de már senki nem mondta, hogy a képei olyanok, mintha élnének.

Senki nem lelkendezett a festményei előtt, hogy:

– Szinte érzem a tenger illatát.

Senki nem mondta:

– Összefut a nyál a számban, olyan élethű ez a csendélet azzal a citrommal.

Ez az átok rajz sem fog mesélni arról, hogyan találták meg az ágat, és hogyan került a terem asztalára. Miként vergődött a rohanó hullámok hátán hanykolódva, amíg az áradó folyó idehozta.

A kiállításokon megtekintették a képeit, elismeréssel írtak róla a napilapok művészeti rovatában, de elveszett a varázs a szavakból. Úgy fogalmaztak, hogy a nevét behelyettesíthették volna bárkiével. Akárkiével. Ugyanolyan semmitmondó képeket festett, mint a többi száz meg száz festőtanonc.

Az őszi kiállítás után Gréta fásultan caplatott haza. Elkapta az üres, dicsérő szavakat, amikből kiérezte, hogy a tetszetős festmények ellenére többet vártak tőle. Hiányolták azt a valamit, ami azelőtt életet adott a képeinek.

Szakadt az eső, Grétának folyamatosan vacogott a foga, a ruhája jegesen a bőréhez tapadt, a hajából az arcába csöpögött a víz. Körülötte villámok csapkodtak. Veszett vihart sikerült elkapnia. Hasonlatosat ahhoz, amilyen a lelkében tombolt.

Annabella elvette tőle Gábort. Vagy Gábor pártolt át hét év után Annabellához. A lényegen mit sem változtatott. A rózsaszín mese azzal ért véget, hogy a „szőke herceg” elhúzott a rozoga Suzukiján a lemenő nap fényében egy másik lánnyal.

A bánat elnyomta Gréta egyediségét. Többé nem volt képes olyasmit alkotni, mint a szakítás előtt. Anya mindig azt mondta, őrizze meg felszabadult boldogságát, lelke ragyogását, mert ezek adják tehetsége mellé a fűszert. Gréta minden nap többször meghallgatta a felvételt, de az sosem adta át az érzést, amikor Anya még rámosolygott, és Gréta belebújhatott virágillatú ölelésébe.

Az ő lelke hónapok óta sötétségbe borult. Semmiféle ragyogás nem törhetett onnan elő. Szurokfekete gyűlölet áradt szét benne, kitöltötte minden gondolatát. A bosszún járt az esze, különleges kínzási módokon. Várta a megfelelő alkalmat, miközben élesre fente a kést. Terveket szőtt, amelyek körbeölelték ragacsosságukkal, a sejtjeibe ivódott a sötétség, képtelen volt megszabadulni, így átadta magát neki.

Az első szúrás megrészegítette. Annabella sikolya bódulatba borította a lelkét, és amikor Gréta arcába fröcscsent a vér, az érzékei megteltek szagokkal és édeskés, émelygősen

mámorító ízzel. Örületes gondolat furakodott a fejébe, tudta miként vihetne újra életet a festményeibe.

A januári, évkezdő kiállítása fergeteges eredménnyel zárult. Az alkotók lapja egy egész oldalt szentelt annak, hogy bemutassa Grétát, mint a kortárs festőművészet új csillagát. A látogatók beleborzongtak a félelembe, a képeket átítató rettegés átköltözött a tekintetükbe.

Gréta elégedetten szemlélte új alkotásait, amelyeket Annabella és Gábor vére keltett életre.

Lina az iskolaudvaron guggolt, és egy faággal vonalakat karcolt a kemény földbe. Ráncba szaladt a homloka az erőlködéstől, de fontos volt, hogy centire pontosan úgy rajzolja le az ábrát, ahogy azt előző este a könyvben látta, így nagyon koncentrált. A távolból néhányan figyelték, mit művel, de nem mertek közelebb lépni.

Lina keze megrándult, és elrontott egy vonalat, amikor Peti a hátára zuhant. Mellettük elgurult egy focilabda – a fiú valószínűleg az után vetődött, de a lányt találta el.

– Légy átkozott, te pokolfajzat! – kiáltott fel dühösen Lina, miközben felpattant. Ezt a kifejezést egy meséből tanulta, amit a bátyja olvasott fel neki egyik este, és azóta minden lehetséges helyzetet megragadott, hogy használja, a napközis tanárnő nem kis bosszúságára. Iskolatársai szimplán féltek Linától – az olvasásnak hála előszeretettel használt olyan szavakat, amiket ők még sose hallottak.

– Bocsi – nézett rá esdeklően Peti, de a szeme ragyogott a huncutságtól. Linában felmerült a gyanú: talán nem volt véletlen, hogy a fiú elrontotta a vetődést.

– Nem is tudsz focizni, mi? – kötözködött gúnyosan, és állával a labda felé bökött. – Fogadjunk, hogy szívesebben játszanál velem!

– Nem is! – jött zavarba a kisfiú, de Lina még elkapta a vágyakozó pillantást, amivel a rajza felé sandított.

– Tudod, mi ez? – fogta suttogóra a hangját, és közben a girbegurba vonalakra mutatott. Mikor Peti a fejét rázta, szín-

padiasan kitárta a karját, majd megpördült a hatás kedvéért (és mert élvezte, ahogy lobog a szoknyája): szeretett a figyelem középpontjában lenni. Előadását pár ugrással zárta, amit fél lábon tett meg, majd nagy hanggal elkezdett mesélni egy történetet.

– Egy boszorkány egyszer megátkozott egy fiút, mert bántott egy gyönyörű lányt. – Itt magára mutatott. – A lány tündöklő kék szeme szebb volt az óceánnál. A fogsora ragyogása bevilágította az éjszakát. Haja selymesen hullott alá karcsú alakjára. – Hiába volt alacsony és duci, fogszabályzós és mogyoróbarna hajú, időközben összegyűlt hallgatósága megigézve bámulta. – Az volt az átok lényege – itt hatásszünetet tartott –, hogy addig nem tud újból gólt rúgni, míg százszor fél lábon végig nem ugrál egy ilyen csapdákkal tarkított akadálypályán! – Az utolsó mondatot már harsogta, miközben teátrálisan a földre mutatott a még csak félig elkészült műre. – Borzalom, ugye? – Peti és a többi srác kényelmetlenül feszengve bólogatni kezdtek. – Elég bátor vagy Peti, hogy teljesítsd a feladatot? És ti? – nézett harcias tekintettel a többiekre.

Az udvaron szél söpört végig, megborzolta Lina haját. A lány újra a földre mutatott, közben toppantott is, mire egy fiú óvatosan visszaadta a kezébe a faágat. Lina leguggolt, és gondosan befűjezte a rajzot.

Aznapi délután a fiúk együtt játszottak a lányokkal Lina ugróiskolájában. Másnap Peti megint nem tudott gólt rúgni, de legalább volt oka visszatérni az ugróiskolához, ami az adott körülmények között már nem is volt olyan ciki – sőt, a többi fiú titokban elkezdett felnézni rá, amiért önszántából hajlandó Linával játszani.

Betty Forester
Boszorkányper

Robbie a lány mögött állt, és grimaszokat vágott. Leutánozta Lana délelőtti történelem órán előadott kis műsorát. A lány teljesen kikelt magából, amikor a tanár a salemi boszorkányperéről úgy nyilatkozott, hogy az teljességgel jogos volt, és igazából csak a lázadni kívánó nők letörésére szolgált. Lana felháborodott, megkérdőjelezte a tanár szaktudását, sőt finoman közölte, hogy nem szabadna tanítania.

A sorban állva a többiek alig tudták visszatartani a nevetésüket, némelyiküknek nem is sikerült. Ahogy az várható volt, Lana meghallotta a fojtott kuncogásokat, és villámló tekintettel fordult meg, hogy kiderítse, kinek köszönheti az újabb megaláztatást. Robbie arca megfeszült, amikor a lány gyilkos pillantása végigsöpört rajta, de már nem menekülhetett.

– Hibáztál – sziszegte Lana a fiúhoz hajolva. – Ők nem veszik ezt komolyan, de tudom, hogy te hiszel benne. Megszívtad.

Robbie sápadtan figyelte, ahogy a lány lassan kísétál a menza épületéből, és letör a közeli galagonyabokorról egy faágat. Szinte hallotta az átkot, amit elmormolt. Mást nem tett, de Robbie így is tudta, hogy bajban van. Mély levegőt vett, otthagya a kígyózó sort, és Lana után szaladt.

– Hé, várj! – kiabált utána, de már nem látta sehol. A lány kámforrá vált.

Amikor a fiú visszasétált az ebédlőbe, és a gondolataiba mélyedve leült a szokásos asztalhoz, fel sem fogta, hogy a többiek folyamatosan kérdezzetik, járt az agya. Egyedül a legutolsó kérdésre kapta fel a fejét:

– Belezúgtál, vagy mi?

Persze ez az osztály bohócának szájából hangzott el, akiről mindenki tudta, hogy agyatlan, kíváncsi szarkeverő, a legrosszabb fajtából.

– Hülye vagy – vágott vissza Robbie.

– Akkor miért akartál bocsánatot kérni tőle? Mindenki tudja, hogy nem százas a csaj.

– Én csak... Nem akartam bocsánatot kérni, de nem hagyhattam, hogy beszéljon – Értelmesebb magyarázatra nem futotta.

– Szóval Robbie szerelmes – fejezte be Derrick.

– Fogd be! Ne találj ki hülyeségeket! Ő lenne az utolsó, akivel kezdenék.

– Ja, hogyne – bólogatott a másik tudálékosan, egyértelművé téve, hogy nem hisz neki.

Robbie tudta, hogy csak rontana a helyzetén, ha tovább tiltakozna, így inkább csendben maradt, és az ebéd hátralévő részében a szendvicsével foglalkozott.

Igyekezett nem komolyan venni a dolgot, de amikor a délutáni tornaóraára készülve a szekrényéhez lépett, és kinyitotta az ajtaját, érezte, hogy valami megváltozott. Nem számított semmire, itt legalábbis nem – miért is lenne bármi gond, hisz a szekrények biztonsági zárasak. A barátnője halk sikkantása árulta el, hogy valami nem stimmel.

– Mi van? – fordult felé Robbie. A lány az egyik kezét a szájára tapasztotta, a másikkal a szekrény ajtajára mutatott.

A fiú ekkor vette észre a belső oldalra ragasztott papírlapot, rajta a szöveggel:

Ismered a mesét? A Szépség és a Szörnyeteg. Estig tehetsz ellene.

A szöveg alatt pedig egy szabályos ötágú csillag rajza volt.

Robbie azonnal tudta, hogy nem vicc. Azzal is tisztában volt, kinek a műve. Lana próbálkozott. Csak épp a lánynak fogalma sem lehetett, kivel húzott ujjat.

Robbie aznap kihagyta az edzést. Inkább felkészült az estére, szüksége volt pár dologra a tervéhez.

A szemtanúk akkor este a városka egyik utcájában – pont abban a házban, ahol Lana lakott – hatalmas, földöntúli ragyogást tapasztaltak.

Lana adatai másnap már nem szerepeltek az iskolai adatbázisban. Kitérőldtek, mintha Lana soha nem létezett volna.

Szabolcsi Tímea Kísértet

Veronika fagyoskék Louboutin cipőjének sarka kicsit megcsúszott a véres konyhakövön. A hűtőnek támaszkodott inkább, óvatosan, mert a fehérén minden maszat meglátszik. Nézte a férje kezét, ahogy a spotlámpák dermesztő fényében eltompult rajta a karikagyűrű ragyogása. A férfi már nem vergődött, de egy pillanattal korábban még marokba rándultak az ujjai, és Veronika megijedt, hogy mindjárt felugrik megint, hogy csak valami újabb aljas trükk volt az egész, az örült veszekedés, a félelemtől elhomályosuló látás, a gyűlölet vad lobogása. Fülében a porcelán csattanása visszhangzott, amitől újra és újra összerezett.

Belélopódzott a hűtő oldalának hidege. Keresztbe akarta fonni maga előtt a karját, de levert egy hűtőmágnest. Egy rajz is ment vele. Veronika rémülten kapott utána, de a lánya kedvenc meséjéből rajzolt királykisasszony ellibbent merev ujjai elől, és arccal a vértócsába esett. Vörös faág szivárgott a sápadt papírra.

Összerázkódott. A gyerekek! Nem láthatják meg! Ide-oda cikázott a tekintete a konyhában. A rendetlenség rémisztő volt, sose fog végezni a takarítással, mindent beterít az üvegszilánk, és a fugából is csak hypóval lehet majd kiszedni a vért. Gyorsan, gyorsan kell. Az ajtó! De arra nem lehet, az előszobában padlószőnyeget tettek le, abban örökké ott maradna a folt.

Zihálni kezdett. Meghallotta, hogy odafent már mozgolódnak, egy ajtó csapódott, és valaki lehúzta a vécét, hosszan zubogott a csövekben a víz. Nem maradt sok ideje. Már az is szerencse, hogy nem korábban ébredtek a délutáni

alvásból, de mindjárt jönnek uzsonnázni. Az ablakra villant a tekintete. A kertre nézett, de túl keskeny volt. A férjére pillantott, fel tudná emelni a pultra? Megdermedt. A férfi megmozdult. Veronika esküdni mert volna, hogy az előbb még a jobb karját nyújtotta felé. A hűtőhöz lapult megint, a hátába álltak a mágnesek, a boldog idők megannyi apró emléke. Oldalazva mozdult, nem veszítette szem elől a pontot, ahol a fehér ing és piros selyemöv egymáshoz simul, hátrált, aztán araszolt végig a konyhapult mellett, ügyelve, mert nem akarta leverni a dolgokat, de minduntalan megbökte egy fogantyú, megrántotta a ruháját, csikorogva dörzsölődött vékony cipőtalpa alatt a nedves üvegmorzsa, és egy örökkévalóság volt minden pillanat.

Az ablaknál, még mindig arccal a konyha közepe felé, hátrafelé tapogatózott. Alig érte el, de végre megvolt, ujjai megsimították a bordázott fa nyelet. Bordázott, hogy biztosan álljon a sikamlós tenyérben. Fémes aroma érződött a nyelvén. A kezével kezdi, határozta el. A jobb kezével. Amin a gyűrű van. Majd darabonként dobja ki az ablakon, majd éjszaka rendezi el. Csak előbb kitakarít. Olyan rendetlenség van.

Léptek kopogtak a kövön az ajtó előtt, kivágódott az ajtó, és megjelent a másik nő. Göndör szőke haja ziláltan meredt mindenfelé, és szája meglepetten elnyílt. Felkiáltott.

– Gábor! Gábor! – Nem jött válasz. A nő beljebb lépett, és fázósan összedörzsölte a tenyerét.

– A kurva életbe, már megint elrepedt a járólap – motyogta maga elé. – Mindig ugyanott. Átok ül ezen a házon, komolyan.

Khim Standard Gyakorikerdesek

Helló! Nemrég kaptam egy varázshotot, de szerintem le van merülve. Sem érintésre, sem hangra nem reagál, pedig tudomásom szerint a rúnáknak ragyognia kellene rajta, amikor az ember a kezébe veszi. A paraméterei: 245 cm-es szil fa-ág, két rúnasoros, kábé tízéves. Azt nem tudom, az első tulaj mire használta, de megkímélt állapotú.

MerlinTheGreat

Nem kell a mese, biztos loptad valahonnan és most feltörnéd, csak beletört a bicskád a bot védelmi átkába. Ezekhez mindig van egy eredetiségi talizmán, amibe ugyanannak a személynek a mágiája van bezárva, mint a botba, nélküle nem lehet áthangolni. Azt nem emelted el?

Kérdező

Miért gondolja rögtön, hogy loptam? Miért titulál látatlanban máris bűnözőnek?

Anonymus1

Én megbuherálok neked egy húszasért, tesó.

MerlinTheGreat

Ez biztosan nem törvényes, te név nélküli fajankó.

Kérdező

Le tudnád írni, hogy csináljam? Ha lehet, egy bot miatt nem venném a nyakamba az országot.

Anonymus2

Köpködj a tenyeredbe háromszor, jól dörzsöld össze, és simítsd végig a rúnákat vele.

Kérdező

Jó, és aztán?

Anonymus2

Lol

Anonymus1

Kell akkor a segítség, vagy sem? Harmincért állok rendelkezésedre.

Kérdező

Eddig húsz volt!

MézzaMage

Már ezek a botok sem a régiek. A szomszédnak is spontán begerjedt az önvédelmi átok, három ujjába beleégett a kesztyű, mert nem ismerte fel a bot a tulaja kezét.

Kérdező

És hogyan oldották meg a problémát?

MézzaMage

Begyűjtottak vele.

Megara1954

Egy ilyen piszlicsáré feladatnak nem kellene gondot okoznia egy rendes varázslónak. Gondolom, azt sem tudod, hogy állj hozzá. A mai fiatalok még egy rendes rúnarajzot sem képesek tisztességesen megcsinálni, felháborító, milyen silány lett a mágiaoktatás.

Kérdező

Esetleg valami segítőkész hozzászólás?

MerlinTheGreat

És láthatóan a tisztelet is teljesen kiveszett belőlük!

Adok-veszek

Nekem kell, adok érte egy tízest.

Kérdező

Nem eladó.

Adok-veszek

Akkor miért hirdeted?

Kérdező

Nem hirdettem! Elolvastad a teljes posztot egyáltalán?!

Anonymus2

Mikrózni próbáltad? Az feltölti.

Kérdező

Mégis hogy raknám be a mikróba? Ja, hogy te vagy az...

Anonymus1

Most akkor postázod, vagy sem?

Kérdező

Tényleg senki sem képes valami értelmeset válaszolni?!

MerlinTheGreat

Már megy is a feljelentés!

[Kérdező törölte a kérdést]

Az írások a PISZKE Facebook csoportban
jelentek meg először

ISBN 978-615-00-7200-5

Felelős kiadó: Novák Zsuzsanna

A történetek egy részében
szerkesztőként közreműködött: Tira Nael

Borító: Novák Zsuzsanna

Külön köszönet Iván Eszternek
a PISZKE írócsoport logóért

A kötet összeállításában közreműködött:
Megyeri Judit, Katherine Poll,
Hajnal Kitty, Fodor Zsuzsa, Epstein Ágnes
és Tira Nael

A kötet íróinak online elérhetőségei

[Megyeri Judit](#)

[Epstein Ágnes](#)

[Katherine Poll](#)

[Kazó-Horváth Dóra](#)

[Schmöltz Margit](#)

[Monos Anett](#)

[Patkány](#)

[Harsányi Csenge](#)

[Láng Annie](#)

[Tia Marsh](#)

[Sam Willberry](#)

[Büksi Zsuzsanna](#)

[Betty Forester](#)

[Khim Standard](#)